

Čtení na pokračování,
Část dvacátá šestá:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola X/3 - pokračování

Když se v Katounakii sloužila Božská liturgie, cítili návštěvníci, jako by jejich světské starosti mizely a jako by se sami přesouvali do jiné duchovní dimenze.

Po deseti minutách chůze od poustevny je vidět strmou, úchvatnou skálu Karouli, která je vysoká přes sto metrů. Dole se o ni tříští hrůzostrašné mořské vlny.

Když Nektarios dorazil do tohoto geograficky a duchovně úžasného skytu, nikdo ho neočekával. Danielity nikdo na návštěvu neupozornil ani nevěděli, kdo je. Objevil se v mnišské kamilávce, starém podřízníku, který nosil, když se staral o zahradu u Rizarioských, a v pevných mnišských botách. Nechal je při představě, že je mnichem, a řekl jim, že přišel z Athén. Tohoto neočekávaného návštěvníka přivítali s jejich charakteristickou zdvořilostí a také s upřímně dobrou náladou. Nabídl mu čerstvé fíky a oříšky s medem divokých včel, a byli šťastni, když uslyšeli, že by mezi nimi rád strávil několik dní, aby se mohl účastnit jejich Božských liturgií. Když s nimi mluvil, ač pouze málo slovy, byli překvapeni tím, že slyšeli takovou osvícenou hloubku.

Po liturgii se šli Nektarios a jeden danielitský mnich projít směrem k obávané skále Karouli, když najednou potkali neznámého poustevníka. Byl silně opálený od slunce, jeho podřízník byl zažloutlý od nošení a jeho velké oči byly takřka hypnotické.

„Požehňte ...“ zašeptal Nektarios v úžasu.

„Ať Pán požehná,“ odpověděl poustevník a ihned se obrátil k Danielitovi a pokáral ho.

„Bratře, jak můžeš kráčet před metropolitou Pentapolským, který je již dávno zapsán mezi svatými Otcí?“

Danielita zůstal zaražený. Nektarios pokojně pohlédl do mnichových očí. Jeho srdce se rozbušilo, když zjistil, že před ním stojí požehnaná duše s milostí Boží prozíravosti. Aniž by chtěl, z jeho očí začaly v bázni kanout slzy.

„Nejpožehnanější buď jméno našeho Pána, bratře,“ zašeptal Nektarios. „Neříkej nic více o svém pokorném služebníkovi. Prosím, prosím respektuj mé

přání.“ Přistoupil blíže, aby políbil poustevníkovu ztvrdlou ruku. Nicméně poustevník stáhl svoji ruku a sklonil se, aby políbil Nektariovu ruku, přičemž se přiblížili tváří v tvář a upřímně se objali.

„Včera zuřili démoni,“ zamumlal poustevník. „Proměnili se v roj velkých moskytů a napadli mě tak brutálně, že bylo zřejmé, že mě chtějí zabít. Nemohli však pokračovat, když jsem se začal modlit, ‚Nechť povstane Bůh a rozptýlení budou nepřátelé jeho.‘ V ten moment zmizeli.“

„Proč byli tak rozzuřeni?“

„Protože jsem se měl dnes možnost setkat s jedním z jejich největších pronásledovatelů. Co je nového ve světě?“

„Nové jsou války, bezohlednost, rozruch a ...“

„To stačí, rozumím,“ řekl poustevník. „Chvástání se, pýcha, arogance a intelektualismus.“

Oba se odmlčeli, poněkud smutně.

Mezitím se Danielitský bratr pokusil napravit přehlédnutí, že nevěnoval Nektariovi náležitou úctu tím, že se mu pokusil omluvit.

„Souhlasím s Vámi, Vaše Eminence“, začal mnich říkat.

„Toužíš po samotě, ale vidíš, že je tvou povinností osobně sloužit lidem, a ve své hluboké lásce k bližnímu se za ně cítíš zodpovědný, a tak tedy musíš patřit do jejich světa ... Samota však k tobě přijde.“

Nektarios se znovu zahleděl do jeho očí a z dojetí začal plakat.

„Jak smýšlíš o začínajícím dvacátém století?“ zeptal se Nektarios poustevníka.

Poustevník hned neodpověděl. Pohlédl k obloze, zhluboka se nadechl a pravil: „Vidím konce království, nepokoje, masakry, destrukci ... Bude vládnout strach.“

Už neřekli nic dalšího a trojice svatých muž se vypravila k obávané skále.

KAPITOLA XI/3

V životě je málo okamžiků, kdy zažíváme opravdovou krásu a štěstí. Navíc, pokud se objeví, bývají bohužel příliš krátké. Stejně to bylo v případě skupiny, která právě končila svůj pobyt na Athosu. S úděsem zjišťovali, že jsou zpátky v realitě světa, který nakrátko nechali za sebou, ve světě plném stížností, problémů, ve světě, kde vládla koloběh všedností.

Skupina cestovala přes Egejské moře lodí. Loď klidně plula zářivě modrým mořem a mír a ticho pobízelo k úvahám o létě.

„Jak rychle to léto uběhlo,“ řekl otec Gideon diákonovi Josefovi.

„Hm, ano ... Athos, to je úplně jiný svět,“ odpověděl. „Svět země i nebe ...“

„Copak?“ zeptal se otec Gideon.

„Pochopitelně, když jsem řekl ‚nebe‘, myslel jsem ...“

„Já vím, vznešenost, která sytí svaté výhonky, aby mohly rašit.“

„Svate výhonky znamenají jistě mnišství.“

„Ano, přesně.“

„Chtěl bych se vyhnout vzpomínání na nepříjemnosti, které se udály, protože toto léto jsem se radoval ze života tak jako nikdy, protože jsme se cítil být tak blízko nebe ... Nicméně,“ ztišil hlas, „to, co se stalo v klášteře Xeropotamou, to bylo opravdu pohoršující. Čtyři dobře živení mniši šli lesem s pytlí pšenice a začali se o ně bít. Než jsem to zjistil, prali se tak, že jeden druhého málem shodil z útesu.“

„Proč místo toho raději nevzpomínat na ty slavné mnichy v klášteře sv. Anny?“ optal se ten první.“

„Ach, ano ...“

„Vzpomínáš na jejich ustavičnou modlitbu, která jim umožňuje dosahovat takových výšin? Pamatuješ, že jim jejich modlitby umožňují být tak osvícenými, že božským způsobem rozumí nejen přítomnosti, ale i tomu, co teprve přinese budoucnost?“

Místo, aby pokračoval, otočil se kněz, aby se na něco podíval. Diákon se pak také otočil. Před nimi stál Nektarios, vedoucí skupiny návštěvníků. Měl na sobě mnišský klobouk a svůj starý podřízník. Hleděl na oblohu s jejími krásnými mraky a mírumilovně se usmíval.

„Co říkáte, Vaše Eminence, souhlasíte s bratry a otci z svatého kláštera st. Anny?“

„Proč se ptáš?“

„Protože jsme se rozdělili a pak Vás ztratili.“

„Pochopitelně souhlasím,“ odpověděl.

„Čím Vás zasáhli?“

„Jsou spojeni s Hospodinem ... Víc to nerozebírejte ... Pokud zůstávají v pokoji, Duch Svatý, který v nich přebývá, je omilostňuje a přivádí je k duchovním výšinám.“

Po rozhovoru se rozhostilo ticho. Pak řekl diákon: „Věřící člověk je šťastný člověk. Zapomíná na dýky svých nepřátel a stále žádá o odpuštění.“

„To je krásná myšlenka ... Přemýšlel jsem o tom, že bych napsal něco o Božích svatých. Někteří jsou uctíváni lidmi, i když by měli být ve skutečnosti pouze ctěni, protože pouze Bůh je hoden uctívání. Když Pán činil zázraky, apoštolové žasli. On je však ujistil, že pokud se vydají na cestu spásy, dá jim sílu rovněž činit zázraky, divy, které budou ještě větší. Proto bychom měli vždycky pamatovat na to, že cokoli dobrého obdržíme, máme přisuzovat vlídnosti Božího Syna, našeho Spasitele. Budiž jeho sláva věčná.“

Když domluvil, pohlédl Nektarios ještě jednou na oblohu a její krásu.

Čas je zkrátka sledem okamžiků, momentů, které plují nocí a dnem a vedou loď života její cestou, aby nakonec dosáhla svého cíle v oceánu věčnosti.

Po létě, které Nektarios strávil na Athosu, byly okamžiky, z nichž se staly roky jeho života, naplněny zkouškami a souženými. Ani jediný den neuplynul bez nějaké těžkosti, hořkosti, malého problému nebo pokušení.

Před tím, než Nektarios stihl řádně uspořádat deník zápisků a dojmů, jež na něj měla Svatá Hora, poslal mu patriarcha Constantine spěšný dopis. Kromě toho, že ho požádal o sepsání jeho pocitů, oznámil mu rovněž provinění diákona ze Svaté Hory, které ho velmi rozrušilo. Diákon se jmenoval Philaret a žil v klášteře Ivron. Vysvěcen byl Nektariem. Vypadalo to, že spolu s několika dalšími byl odhalen jako padělatel. Z nějakého neznámého, příšerného důvodu tajně vytvořil novou pečeť kláštera na Athose. Nebylo známo, z jakého ďábelského důvodu to udělal. Patriarcha se otázal Nektaria na informace v této záležitosti, protože s ním pravděpodobně kdysi pobýval v Athénách a byl považován za jeho chráněnce. Nektarios však nevěděl, co na to říct, protože ačkoli na škole před nějakým časem pobýval, bylo to pouze na dva až tři dny. Nektarios si pamatoval pouze na to, že se mu zdál být zbožný a poslušný a poté ho opustil a už o něm nikdy neslyšel.

Nektariovo srdce pokryl kvůli této záležitosti černý mrak a pokusil se dotyčného mladého muže najít, ale jeho úsilí přišlo vniveč. Diákon se skrýval a nepodařilo se ho nalézt. Nektarios nevěděl, co odpovědět patriarchovi.

Pět dní a pět nocí se Nektarios modlil, aby se tato záležitost mohla vyřešit. Patriarcha Constantin už o tom nikdy více nepsal, pro Nektariovu mysl to však zůstalo stálou starostí. Pokušitel nikdy nebyl unavený v obtěžování a rozrušování Nektaria. Nikdy!

Spolu se všemi povinnostmi, které doprovázely jeho pozici, a se vším osobním zájmem o své studenty, musel Nektarios čelit zevnímu světu a jeho problémům, ať už se mu to líbilo nebo ne. Byl totiž pro lidi duchovním otcem, kazatelem a knězem.

I když je mnoho lidí taženo ke zlu (a lákadlům, která nabízí), které potom otravuje duši až ke smrti, mnozí lidé jsou přitahováni zářivými paprsky, které jim nabízí ctnostná duše na jejich žádost o něco většího, než je sekulární svět s jeho problémy. Nektarios byl jednou z takových duší, která láká mnohé k následování Ježíšovy cesty k duchovnímu životu.